

gode og rigtige, eller at det skulde være urigtige Resultater, man kom til ved at fastholde dem. Hvis altsaa Exemplerne i og for sig ere gode, finder jeg ingen Grund til at kaste dem bort. Det Hensyn, som blev fremhævet, var, at hvis der nu var Tilfælde, som saldt udenfor disse Exempler, vilde Domstolene maaske være betænkelige ved at medtage dem; men dertil vil jeg bemærke, at, da vi udtrykkelig have fremhævet dem som Exempler ved at bruge Udtrykket „saasom“, saa ligger denne Misforstaaelse egentlig fjern. Vi have netop givet Domstolene en Anvisning til kun at betragte dem som Exempler, som de selv kunne supplere, og hvorved de netop kunne tage dem, vi have anført, til Rettefsnor. Naar man medtager disse Exempler, har det tillige en anden Betydning, som jeg dog skal tillade mig at fremhæve, netop i Anledning af den Henvendelse, vi have modtaget fra Lærlingeforeningen. Der omtales i § 4 egentlig kun den Forpligtelse for Lærlingen: at vise Trofskab, Lydighed og Ærbødighed, og naar man saa i § 12 siger, at for væsentlige Brud paa Kontrakten kan den hæves af Mesteren, kunne Domstolene, naar de ikke haabe anden Veiledning, spørge: Ja, er da ikke det Tilfælde, som nævnes i § 4, det eneste Exempel paa et væsentligt Brud paa Kontrakten? Det Spørgsmaal vil naturligvis frembyde sig, naar man ikke medgiver Bestemmelsen en anden Veiledning, og derfor have vi ogsaa overveiet, om der ikke var Anledning til i Lovforslaget at give en fyldigere Angivelse af de Pligter, som paahvile Lærlingen, end den, der findes i § 4. Dette have vi dog ikke ment at kunne og burde gjøre af Hensyn til, at det jo er det Særlige ved Bestemmelsen i § 4, at Overtrædelsen paadrager Straf, og vi have ikke dristet os til at udvide Indbegrebet af de Bestemmelser, som medføre Strafsansvar. Men paa den anden Side kan det saa dog være heldigt, at det andelsfæds i Loven angives, at denne Bestemmelse i § 4 indeholder en udtømmende Angivelse af Lærlingens Pligter. Nei! De Pligter, som Lærlingeforholdet paalægger, gaa langt videre, og i saa Henseende ville netop de Exempler, vi have fremhævet, være oplysende. Jeg tror ogsaa, at de fra dette Synspunkt betragtet have reel Betydning, forsaavidt som de ligesom vise, at man ikke i § 4 maa finde en udtømmende Angivelse af de Lærlingen paahvilende Pligter. Det Samme gjælder jo med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 31 til den 2den Del af § 12, hvor vi ogsaa have ment, at det vilde være onfseligt at have en fyldigere Angivelse, og hvor jo, som jeg fremdeles maa fastholde, den høitærede Indenrigsminister har fulgt vort Exempel ved ogsaa at fremhæve et enkelt Tilfælde, som falder ind under den almindelige Regel. Naar der staar „Mishandling eller andet væsentligt Brud paa Kontrakten“, kan jeg dog ikke se rettere, end at „Mishandling“ er et Exempel paa „væsentligt Brud paa Kontrakten“

og at forsaavidt ogsaa den høitærede Indenrigsminister har været inde paa den samme Vej, som vi mene netop er den heldigste, og som man altsaa kan gennemføre videre. Dernæst have vi jo foreslaaet den lille Ændring i Nr. 2, at Ordene: „væsentlig forlænges“ skulde ændres til: „bliver uforholdsmæssig lang“. Men hvis vi havde haabet, at selv denne Ændring skulde indgaa Kriisk, er denne Forventning jo ikke gaaet i Opfyldelse. Grunden til, at vi have foreslaaet den, er jo, at Udtrykket „væsentlig forlænges“ passer f. Ex. naar en Mand bor 1,000 Skridt borte og saa flytter 2,000 Skridt bort; saa er Veien bleven væsentlig forlænget, fordi den er bleven dobbelt saa lang; men derfor er den ikke bleven „uforholdsmæssig lang“ eller saa lang, at man ikke kan forlange, at Lærlingen skal gaa den. Det er dette tydeligere Udtryk, som vi have ment vilde opnaas ved denne Forandring, og forsaavidt forekommer den os at kunne være heldigere. Ved Ændringsforslaget under Nr. 33 er der jo ogsaa fremhævet Betæneligheder fra adskillige Sider. Vi kunne dog ikke Andet end fastholde det. Vi tro, at der maa være Ret og Skjel til begge Sider. Skal man sørge for, at der ikke kommer Bestemmelser ind i Kontrakten, som stræmme Mesteren, bør man ogsaa sørge for, at der ikke kommer Bestemmelser ind, som stræmme Lærlingen, og naar han altsaa skal forpligte sig for en bestemt Aarrække og ikke har nogen Mulighed for at slippe ud, selv om f. Ex. Forholdet stiller sig saaledes, at det er en Belfærdsag at gjøre det, og han saa ikke har nogen retlig Afgang til at slippe ud, men derimod vil blive hentet tilbage ved Politiet, som den ærede 3die Landssthingsmand for 5te Kreds (Oyenbøll) saa rigtig fremhævede, forekommer det os, at Lærlingen uregtelig kan have sine Betæneligheder ved at indlade sig paa et saadant Forhold. Naar man saa paa den anden Side fastholder, at Mesteren skal have Skadesløsholdelse — og Skadesløsholdelse, inden Lærlingen kan komme ud af Forholdet — have vi ikke ment, at der fra Mesterens Standpunkt kunde være Grund til at nære Betænelighed med Hensyn til dette Forslag. Det er ganske vist, at der derved fremkommer en Forskjel mellem den, der kan give Skadesløsholdelse, og den, der ikke kan, men det er en Forskjel, som vi ikke med vor bedste Villie kunne raade Bod paa, thi at gaa saavidt som den tydske Lærlingelov f. Ex. og sige: „Lærlingen kan gaa sin Vej, naar han gaar til et andet Sag, uden at give Skadesløsholdelse,“ have vi ikke dristet os til, og det forekommer os ogsaa, at Mesterens Interesse maatte kunne tale bestemt derimod. Altsaa tillade vi os fremdeles at anbefale Forslaget under Nr. 33. — Ved Forslag under Nr. 35 finder jeg intet Særligt at bemærke. Det er hovedsagelig Redaktionsændringer. Derimod er der jo endnu stillet et Ændringsforslag til Regeringsforslagets § 14 af den ærede 3die Lands-